

4. Діти, жінки та сім'я в Україні : стат. зб. / Державна служба статистики України. – К., 2012. – 351 с.

5. Стоянова М. А. Государственное регулирование цен на рынке жилой недвижимости : автореф. дисс. ... канд. эконом. наук: спец. 08.00.05 / М. А. Стоянова. – Санкт-Петербург, 2013. – 22 с.

УДК 347.78 (043.2)

Грабовська Г. М., к.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ХОРЕОГРАФІЧНІ ТВОРИ ЯК САМОСТІЙНІ ОБ'ЄКТИ АВТОРСЬКОГО ПРАВА

Серед великого спектру об'єктів авторських прав належне місце займають хореографічні твори. Вони є окремими об'єктом авторського права що призначаються для виконання на сцені.

Хореографія в сучасному значенні – мистецтво створення танцю, створення танців і танцювальних спектаклів (балетів); загальна назва танцювального мистецтва; запис руху танців за допомогою умовних знаків. Це композиція рухів для танцю на сцені або будь-яка інша об'єднана одним задумом система жестів, створена для виконання. Хореографія (від грец. choreia – танок) спочатку розумілася як запис танцю, потім – як мистецтво твору танцю, балету, а нині – як танцювальне мистецтво в цілому. Танцювальне мистецтво є одним із найдавніших проявів народної творчості, якому властиві елементи синкретизму (від грец. synkretismos – поєднання), коли танок, музика, спів і поезія не були відділені один від одного [3, с. 94].

Театральні декорації і костюми є об'єктами авторського права. Питання, яке виникає, полягає в тому, чи може автор театральних декорацій і костюмів претендувати на співавторство в творі, для якого вони призначаються. Декорації і костюми можуть бути повністю відокремлені від самої п'єси. Вона може бути показана з іншими декораціями і костюмами, як це часто трапляється при відновленні театральної постановки або балету в новій режисурі. Визнання за автором декорацій і костюмів його права на співавторство можливе лише за наявності спільного твору, і його внесок до загальної справи повинен визначатися спільними зусиллями з метою створення твору. Та роль автора декорацій і костюмів не є такою, оскільки він має справу з уже закінченим, самодостатнім твором. Хореографія – це мистецтво створення зорового образу спектаклю за допомогою декорацій, костюмів, освітлення, постановочної техніки. Театральні постановки драматичних і хореографічних творів слід вважати виконанням творів, але не творами як

такими.

Згідно з визначенням, що міститься у ст. 3(а) Римської конвенції 1961 р., під виконавцями розуміються «актори, співаки, музиканти, танцюристи та інші особи, які грають роль, співають, читають, декламують, грають або будь-яким іншим чином беруть участь у виконанні літературних і художніх творів». Із певними варіантами подібне визначення було прийняте в національних законодавствах різних країн.

Відповідно, ст. 9 Римської конвенції дозволяє договірним сторонам розширити сферу охорони, включивши до неї артистів, які не виконують літературних або художніх творів. Так, Кодекс інтелектуальної власності Франції (ст. L.212-1) відповідно до Римської конвенції спеціально виключає зі сфери охоплення «допоміжний артистичний персонал», а включає осіб, які виконують «естрадні номери, артистів цирку і ляльководів» [2].

У ст. 4 Закону України «Про авторське право і суміжні права» дане таке визначення поняття «виконавець» – актор (театру, кіно тощо), співак, музикант, танцюрист або інша особа, яка виконує роль, співає, читає, декламує, грає на музичному інструменті, танцює чи будь-яким іншим способом виконує твори літератури, мистецтва чи твори народної творчості, циркові, естрадні, лялькові номери, пантоміми тощо, а також диригент музичних і музично-драматичних творів. А ст. 36(а) Закону відносить до суб'єктів суміжних прав «виконавців творів, їх спадкоємців та осіб, яким на законних підставах передано суміжні майнові права щодо виконань» [1].

Виконання виконавця завжди має конкретний характер і кожне нове виконання становить самостійний об'єкт правової охорони. Лише в тому разі, коли виконання зафіксоване на певному матеріальному носіїві, воно «відривається» від свого творця і розпочинає самостійне життя.

Отже, необхідно вказати що за виконавцями чинне законодавство визнає як особисті немайнові, так і майнові права. У зв'язку з тим, що виконавці здійснюють артистичну діяльність особистого характеру, законодавства передбачають низку прав, які захищають їх особу. Особисте немайнове право виконавця будується за тією ж схемою, що й відповідне право автора, з деякими особливостями, зумовленими відмінностями, що існують між двома категоріями прав. Зазвичай законодавства визнають за виконавцями право на ім'я і право на захист виконання від будь-якого спотворення або іншого посягання, здатного завдати шкоди честі та гідності виконавця.

Виконавцеві належать виключні права на використання його виконання відповідно до закону. Крім випадків, зазначених законом, будь-які фізичні або юридичні особи можуть використовувати виконання тільки за договором із правоволодільцем або іншою уповноваженою особою, у тому числі організацією управління майновими правами

виконавців на колективній основі. Охорона, надавана виконавцям, жодним чином не зачіпає і не завдає шкоди охороні авторських прав на твори науки, літератури та мистецтва.

Література

1. Про авторське право та суміжні права: Закон України від 23 грудня 1993 року № 3792-ХІІ: за станом на 1 вересня 2008 р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 43. – Ст. 214.

2. Римська конвенція 1961 р. – Неофіц. вид. / Інтелектуальна власність в Україні: правові засади та практика: у 4 т. / Акад. прав. наук України, Держ. патент. відомство України, Держ. агентство України з авт. і суміж. прав; за заг. ред. О. Д. Святоцького. – К.: Вид. Дім «Ін Юре», 1999. – Т. 1: Право інтелектуальної власності. – 1999. – С. 186–224.

3. Використання об'єктів інтелектуальної власності в рекламі: навч. посіб. / Т. Я. Багрій, О. І. Биркович, Т. І. Биркович та ін. – К.: Вид-во «Ліра-К», 2016. – 520 с.

УДК 342.9 (043)

Губарєв С. В., к.ю.н.,
Київський національний університет
технологій та дизайну, м. Київ, Україна

СУЧАСНИЙ СТАН ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ

Сьогодні, в умовах формування відкритого інформаційного суспільства актуальним є питання пов'язане з існуванням в суспільстві такого об'єкту цивільних прав як інформація, в тому числі і такого її різновиду як інформація про особу або персональні дані.

Зростання наукового і практичного інтересу до тематики персональних даних обумовлено розвитком інформаційних систем та технологій та їх застосуванням в практичній діяльності, в тому числі і в цивільно-правових відносинах. У зв'язку із появою у ХХ ст. системи Інтернет, інших комунікаційних технологій та зі стрімким розвитком інформаційних технологій, зростанням інтенсивності транскордонної передачі інформації, людство стикнулося із низкою проблем, серед яких чи не на першому місці є виникнення додаткових загроз правам фізичних осіб, зокрема, на таємницю приватного та сімейного життя, особисту недоторканість, таємницю кореспонденції, тощо. У зв'язку з цим нагальною є потреба у створенні відповідної системи правового регулювання обробки персональних даних, розробленні ефективних юридичних механізмів узгодження потреб суспільства і держави в інформації.

Науковий інтерес до проблематики правового регулювання та охорони